

Més enllà de LA CINTA DE PLATA...

Miquel Rayó i Ferrer

Imagin el lloc on és, tallant en el paisatge, la cinta de plata. Hi crema, a l'estiu, el sol. És a qualque indret de la marina llucmajorera. En Miquel Sbert en deu saber les exactes tresques. Un talaiot solitari n'és la fita. Hi habita molt a prop una tortuga vella, saberuda i sentenciosa com solen ser-ho totes les tortugues velles -recordau Morla, que aconsellà Atreu, allà, a Fantasia?.

L'estiu, a la marina -"mates i revellar, qualque sola i decrepita savina", ens en diu la poetessa-, és lluminós, perfumat, ressec. Sonor: la veu del lloc és la d'un sens fi de cigales encegades de llum, de basca; la d'un formiguer esborrajat; la d'un xorric a la percaça de qualque insecte enlluernat... La terra hi és escassa. La presència de l'aigua, quasi nul la. És difícil, doncs, la marina, pels habitants seus naturals: les mates, els pins esparsos, les estepes d'olor, els romanins que l'oratge marí dominant aixafa... Una cinta de plata n'altera, inoportuna, la seva cadència de verds...

Conec els aucells de la marina. M'interessen -potser ho sabeu, això- des de fa molts d'anys: els busquerets, els bitxacs de pitrera conspícua -la mostren amb insolència, fent-ne ostentació, dalt d'una tija de porrasa, les terroles, les cadernereres, els discrets sebel lins -"vida trista, vida trista per a mi/mon cor pren en lo sebel lí..."-, la milana... En conec els mamífers: la rata cellarda, l'erició, el conill, la geneta. A la

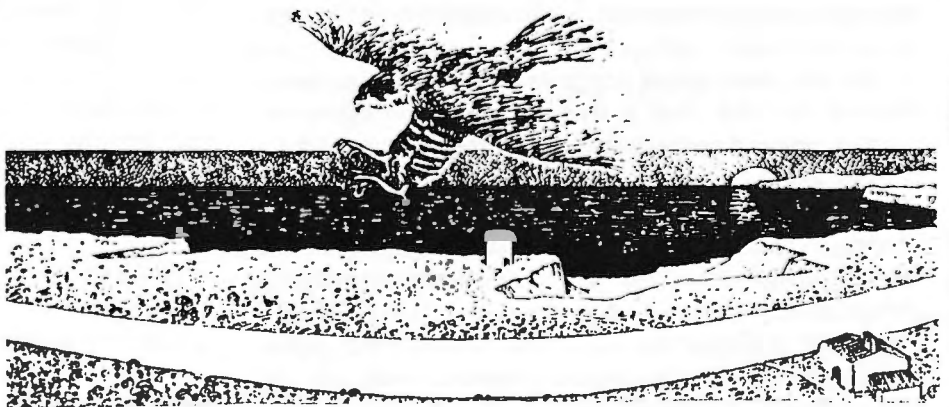
cinta de plata en trobareu restes -manyocs sangonents de pellerings i carnassa-, com una prova del nostre mode imprudent d'ocupar l'espai, i de passar-hi. Dic nostre, dels humans.

Conec les tortugues. També de vegades en trob -en les meves de cada pic més escasses eixides ornitològiques, binocles en mà- un exemplar mort, esclafat de nit sota les rodes d'un cotxe. El detall confirma l'arribada del bon temps. Mala cosa, aquesta de percebre els cicles anuals des de la desgràcia dels éssers vius: un mussol mort a la cinta de plata, una tortuga trencada vora el fil blanc de pintura que en marca la meitat, una clapa de pèl com una erupció en l'asfalt quasi blan...

Conec la marina.

En Miquel Sbert i Garau ens en parla. Amb tendresa a moments. D'altres, amb una duresa que inquieta. Perquè, la proposta de l'autor de La Cinta de Plata és, puc dir-ho?, subversiva.

Que l'edició sigui a càrrec de l'Escola de Mitjans Didàctics no m'ha sorprès. Me n'ha sorprès, i ho confès, el patrocini. Si llegiu el relat -l'apòleg-, viu com la vida que descriu, com el desig de vida que l'autor hi expressa -el relat té totes les virtuts/defectes de tota obra primerenca, ingenus defectes, virtuts autèntiques: la sinceritat colpidora, la voluntat de dir-ho tot de cop, de sacsejar a la brava el pensament del lector, l'orientació didàctica-, compredreu el sentit d'aquestes paraules que volen ser de convit □

LA CINTA DE PLATA

MIQUEL SBERT I GARAU

DIRECCIÓ GENERAL D'EDUCACIÓ

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS
GOVERN BALEAR